ב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־
ג צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי
ד לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
ה וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

א וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן־יִצְהָר בֶּן־קְהָת בֶּן־לֵוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב
ב וְאוֹן בֶּן־פֶּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיָּקֻמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וַאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמָאתָיִם נְשִׂיאֵי עֵדָה קְרְאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי־שֵׁם:
ג וַיִּקָּהֲלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־
הָעֵדָה כֻּלָּם קְדֹשִׁים וּבְתוֹכָם יְהוָה וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קְהַל
ד יְהוָה: וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו: וַיְדַבֵּר אֶל־קֹרַח וְאֶל־כָּל־
עֲדָתוֹ לֵאמֹר בֹּקֶר וְיֹדַע יְהוָה אֶת־אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת־הַקָּדוֹשׁ וְהִקְרִיב
ה אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר־בּוֹ יַקְרִיב אֵלָיו: זֹאת עֲשׂוּ קְחוּ־לָכֶם
ו מַחְתּוֹת קֹרַח וְכָל־עֲדָתוֹ: וּתְנוּ־בָהֵן אֵשׁ וְשִׂימוּ עֲלֵיהֶן קְטֹרֶת
לִפְנֵי יְהוָה מָחָר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא הַקָּדוֹשׁ
ז רַב־לָכֶם בְּנֵי לֵוִי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קֹרַח שִׁמְעוּ־נָא בְּנֵי לֵוִי:
ח הֲמְעַט מִכֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֲדַת יִשְׂרָאֵל
ט לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד
י לִפְנֵי הָעֵדָה לְשָׁרְתָם: וַיַּקְרֵב אֹתְךָ וְאֶת־כָּל־אַחֶיךָ בְּנֵי־לֵוִי אִתָּךְ
יא וּבַקַּשְׁתֶּם גַּם־כְּהֻנָּה: לָכֵן אַתָּה וְכָל־עֲדָתְךָ הַנֹּעָדִים עַל־יְהוָה
יב וְאַהֲרֹן מֶה־הוּא כִּי תלונו עָלָיו: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִקְרֹא לְדָתָן
יג וְלַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלֶה: הֲמְעַט כִּי הָעֱלִיתָנוּ
מֵאֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ לַהֲמִיתֵנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׂתָּרֵר עָלֵינוּ
יד גַּם־הָשֵׁתָר: אַף לֹא אֶל־אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הֱבִיאֹתָנוּ
וַתִּתֶּן־לָנוּ נַחֲלַת שָׂדֶה וָכָרֶם הֲעֵינֵי הָאֲנָשִׁים הַהֵם תְּנַקֵּר לֹא
טו נַעֲלֶה: וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה אַל־תֵּפֶן אֶל־
מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נָשָׂאתִי וְלֹא הֲרֵעֹתִי אֶת־אַחַד
טז מֵהֶם: וַיֹּאמֶר

מֹשֶׁה בְּוֹאת תֵּדְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלָחַנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים
הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי: אִם־כְּמוֹת כָּל־הָאָדָם יְמֻתוּן אֵלֶּה וּפְקֻדַּת
כָּל־הָאֲדָם יִפָּקֵד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלָחָנִי: וְאִם־בְּרִיאָה יִבְרָא
יְהוָה וּפָצְתָה הָאֲדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבָלְעָה אֹתָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר
לָהֶם וְיָרְדוּ חַיִּים שְׁאֹלָה וְיָדַעְתֶּם כִּי נָאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
אֶת־יְהוָה: וַיְהִי כְּכַלּוֹתוֹ לְדַבֵּר אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּבָּקַע
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם
וְאֶת־בָּתֵּיהֶם וְאֵת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לְקֹרַח וְאֵת כָּל־הָרְכוּשׁ: וַיֵּרְדוּ
הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׁאֹלָה וַתְּכַס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֹּאבְדוּ
מִתּוֹךְ הַקָּהָל: וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבֹתֵיהֶם נָסוּ לְקֹלָם כִּי
אָמְרוּ פֶּן־תִּבְלָעֵנוּ הָאָרֶץ: וְאֵשׁ יָצְאָה מֵאֵת יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת
הַחֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם אִישׁ מַקְרִיבֵי הַקְּטֹרֶת: {ש} וַיְדַבֵּר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: אֱמֹר אֶל־אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְרָם
אֶת־הַמַּחְתֹּת מִבֵּין הַשְּׂרֵפָה וְאֶת־הָאֵשׁ זְרֵה־הָלְאָה כִּי קָדֵשׁוּ:
אֶת מַחְתּוֹת הַחַטָּאִים הָאֵלֶּה בְּנַפְשֹׁתָם וְיֶעֱשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי
פַחִים צִפּוּי לַמִּזְבֵּחַ כִּי־הִקְרִיבָם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדָּשׁוּ וְיִהְיוּ לְאוֹת
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקַּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֵת מַחְתּוֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר
הִקְרִיבוּ הַשְּׂרֻפִים וַיְרַקְּעוּם צִפּוּי לַמִּזְבֵּחַ: זִכָּרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אַהֲרֹן הוּא
לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְקֹרַח וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר

ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

א ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב
ב ואון בן פלת בני ראובן: ויקמו לפני משה ואנשים מבני־
ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי־שם:
ג ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אלהם רב לכם כי כל
העדה כלם קדושים ובתוכם יהוה ומדוע תתנשאו על קהל
ד יהוה: וישמע משה ויפל על פניו: וידבר אל קרח ואל כל
עדתו לאמר בקר וידע יהוה את אשר לו ואת הקדוש והקריב
ה אליו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו: זאת עשו קחו לכם
ו מחתות קרח וכל עדתו: ותנו בהן אש ושימו עליהן קטרת
לפני יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא הקדוש
ז רב לכם בני לוי: ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי:
ח המעט מכם כי הבדיל אלהי ישראל אתכם מעדת ישראל
ט להקריב אתכם אליו לעבד את עבדת משכן יהוה ולעמד
לפני העדה לשרתם: ויקרב אתך ואת כל אחיך בני לוי אתך
י ובקשתם גם כהונה: לכן אתה וכל עדתך הנעדים על יהוה
יא ואהרן מה הוא כי תלונו עליו: וישלח משה לקרא לדתן
יב ולאבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה: המעט כי העליתנו
מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כי תשתרר עלינו
יג גם השתרר: אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו
ותתן לנו נחלת שדה וכרם העיני האנשים ההם תנקר לא
יד נעלה: ויחר למשה מאד ויאמר אל יהוה אל תפן אל
מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעתי את אחד
טו מהם: ויאמר

משה בזאת תדעון כי יהוה שלחני לעשות את כל המעשים
האלה כי לא מלבי: אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת
כל האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: ואם בריאה יברא
יהוה ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר
להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה
לא את יהוה: ויהי ככלותו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע
לב האדמה אשר תחתיהם: ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם
לג ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש: וירדו
הם וכל אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו
לד מתוך הקהל: וכל ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי
לה אמרו פן תבלענו הארץ: ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את
לו החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: {ש} וידבר
יהוה אל משה לאמר: אמר אל אלעזר בן אהרן הכהן ורם
את המחתת מבין השרפה ואת האש זרה הלאה כי קדשו:
את מחתות החטאים האלה בנפשתם ועשו אתם רקעי
פחים צפוי למזבח כי הקריבם לפני יהוה ויקדשו ויהיו לאות
לבני ישראל: ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר
הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבח: זכרון לבני ישראל
למען אשר לא יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן הוא
להקטיר קטרת לפני יהוה ולא יהיה כקרח וכעדתו כאשר

(ג) רב לכם . הרבה יותר מדאי נקראת ם למפסק גדולה: כלם קדשים . (המשמת) כלם שמעו ג דגרים כסימי מתי מגטרום: ומדוע תתנשאו . אם נקמה מהה מלכות לת סיח לך לכרר למחיך להומה ס לת לחסם לבדכם ממפחם כסימי ע מכי ס' מלמיך כל העדם שמעו :

בזאת יודע. אי המהולקים ובעלי ריבות — זולת הדבר שחלקו בו ומגנדים זה לזה — הם אוהבים גמורים בלב ונפש, זהו אות שמהלוקתם לשם שמים, אבל אם אריבים ונוטרים שנאה זה לזה על ידי מחלוקת, זהו שלא לשם שמים, ויתבצ השטן בתוכם, וזהו הסימן מפורש לנו מחכמי משנה. איזו היא מחלוקת שהיא לש"ש, כי כפל מחלוקת אומרים שהיא לש"ש, אמרו כמחלוקת שמאי והלל, שאהבו זה את זה וכבדו זה את זה והאהבים ונעימים, זהו אות שמחלוקתם לשם שמים. אבל במחלוקת קרח ועדתו, שהיו נוטרים איבה ושנאה וכמעט יסקלוהו למשה וכרומה, זהיא שלא לשם שמים. כי למעלה אהבה ואיש אל אחותו, וזהו לאות נאמן בכל מחלוקת להבין אם היא לשם שמים או לאו:

יהוה בְּיַד־מֹשֶׁה לוֹ:

ב ותשבתו הרמתה כי־שם ביתו ושם שפט את־ישראל
ויבן־שם מזבח ליהוה:

א ויהי פאשר זקן שמואל וישם את־בניו שפטים לישראל:
ב ויהי שם־בנו הבכור יואל ושם משנהו אביה שפטים בבאר
ג שבע: ולא־הלכו בניו בדרכיו ויטו אחרי הבצע ויקחו־שחד
ד ויטו משפט: ויתקבצו כל זקני ישראל ויבאו
ה אל־שמואל הרמתה: ויאמרו אליו הנה אתה זקנת ובניך לא
הלכו בדרכיך עתה שימה־לנו מלך לשפטנו ככל־הגוים:
ו וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה־לנו מלך
ז לשפטנו ויתפלל שמואל אל־יהוה: ויאמר
יהוה אל־שמואל שמע בקול העם לכל אשר־יאמרו אליך
ח כי לא אתך מאסו כי־אתי מאסו ממלך עליהם: ככל־
המעשים אשר־עשו מיום העלותי אותם ממצרים ועד־היום
הזה ויעזבני ויעבדו אלהים אחרים כן הם עשים גם־לך:
ט ועתה שמע בקולם אך כי־העד תעיד בהם והגדת להם
י משפט המלך אשר ימלך עליהם: ויאמר
שמואל את כל־דברי יהוה אל־העם השאלים מאתו
יא מלך:

כה־אמר האיש בלכתו לדרוש אלהים לכו ונלכה עד־הראה
כי לנביא היום יקרא לפנים הראה: ויאמר שאול לנערו טוב
יב דברך לכה ונלכה וילכו אל־העיר אשר־שם איש האלהים:

ג ויצעק שמואל את־העם
ח אל־יהוה המצפה: ויאמר יהוה אל־בני ישראל כה־אמר יהוה
אלהי ישראל אנכי העליתי את־ישראל ממצרים ואציל
אתכם מיד מצרים ומיד כל־הממלכות הלחצים אתכם:
ט ואתם היום מאסתם את־אלהיכם אשר־הוא מושיע לכם
מכל־רעותיכם וצרותיכם ותאמרו לו כי־כמלך תשים עלינו
י ועתה התיצבו לפני יהוה לשבטיכם ולאלפיכם: ויקרב
יא שמואל את כל־שבטי ישראל וילכד שבט בנימן: ויקרב
את־שבט בנימן למשפחתיו ותלכד משפחת המטרי וילכד
יב שאול בן־קיש ויבקשהו ולא נמצא: וישאלו־עוד ביהוה
הבא עוד הלם איש ויאמר יהוה הנה־הוא
יג נחבא אל־הכלים: וירצו ויקחהו משם ויתיצב בתוך העם
יד ויגבה מכל־העם משכמו ומעלה: ויאמר שמואל אל־כל־
העם הראיתם אשר בחר־בו יהוה כי אין כמהו בכל־העם
טו וירעו כל־העם ויאמרו יחי המלך: וידבר שמואל
אל־העם את משפט המלכה ויכתב בספר ויניח לפני
טז יהוה וישלח שמואל את־כל־העם איש לביתו: גם שאול
הלך לביתו גבעתה וילכו עמו החיל אשר־נגע אלהים
יז בלבם: ובני בליעל אמרו מה־ישענו זה ויבזהו ולא־הביאו
יח לו מנחה ויהי כמחריש:

כב . כי לא־יטש יהוה את־עמו בעבור שמו הגדול כי
כג הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם: גם אנכי חלילה לי
מחטא ליהוה מחדל להתפלל בעדכם והוריתי אתכם בדרך
כד הטובה והישרה: אך יראו את־יהוה ועבדתם אתו באמת
כה בכל־לבבכם כי ראו את אשר־הגדל עמכם: ואם־הרע
תרעו גם־אתם גם־מלככם תספו:

ובמראה

ד שמח בחור בילדותך וישיבך לבך בימי בחורותיך והלך בדרכי לבך
ובמראי עיניך ודע כי על־כל־אלה יביאך האלהים במשפט:
ה והסר כעס מלבך והעבר רעה מבשרך כי־הילדות והשחרות
א הבל: וזכר את־בוראיך בימי בחורותיך עד אשר לא־יבאו
ב ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין־לי בהם חפץ:

ג . ויהי ראשית מלכותו
ד שנתים ימלך על־ישראל: ויבחר לו שלשת אלפים מישראל
ויהיו עמו אלפים במכמש ובהר בית־אל ויונתן היה בגבעת
ה בנימן ויתר העם שלח לאהליהם: ויך את־פלשתים עד בואך
ו גזר ויכלו פלשתים וינצלו את־ישראל: ויעל יונתן מגבעת
בנימן ויך את־נציב פלשתים ויתר פלשתים נגשו בגבעה
ז ויתקבצו מכמשה: ויראו איש כי נגש עמו כי צר לו ויתחבאו
ח העם במערות ובחרכים ובצורים ובגיות ובבורות: ועברים
עברו את־הירדן ארץ גד וגלעד ושאול עוד היה בגלגל וכל
ט העם הלכו אחריו בחרדה: וישהה שבעת ימים למועד אשר
יקבע שמואל ולא בא שמואל הגלגל ותפץ העם מעליו:
י ויאמר שאול הגישו אלי העלה ושלמים ויעל העלה:
יא ויהי ככלתו להעלות העלה והנה שמואל בא ויצא שאול
יב לקראתו לברכו: ויאמר שמואל מה עשית ויאמר שאול כי
ראיתי כי נפץ העם מעלי ואתה לא־באת לימים ופלשתים
יג נאספים מכמש: ויאמר שמואל אל־שאול נסכלת לא שמרת
את־מצות יהוה אלהיך אשר צוה עליך כי עתה הכין יהוה
יד את־ממלכתך על־ישראל עד־עולם: ועתה ממלכתך לא תקום
בקש יהוה לו איש כלבבו וצוה יהוה אתו על־נגיד לעמו כי
טו לא שמרת את אשר צוה יהוה: ויקם שמואל וילך מגלגל
גבעת בנימן ויפקד שאול את־העם הנמצאים עמו כשש־מאות
טז איש: ושאול ויונתן בנו והעם הנמצאים עמהם ישבים בגבעת
בנימן ופלשתים חנו במכמש: ויצא המחנה משחית בשלשה
יז ראשים המחנה האחד פנה דרך עפרה ארץ שועל: והמחנה
יח השני פנה דרך בית חורון והמחנה השלישי פנה דרך הגבול
יט הנשקף על־גיא צבעים המדברה: וכל־חרש לא נמצא בכל־
ארץ ישראל כי אמרו פן־יעשו העברים חרב או חנית:
כ וירדו כל־ישראל אל־פלשתים לחדד איש את־יתו ואת־מחרשתו
כא ואת־קלתו ואת־מזרו: והיתה הפים לפדות למחרשות ולאתים
ולמזלג ולקרדם ולהקות את־הדרבן: ויהי ביום מלחמה
ולא נמצא חרב וחנית ביד כל־העם אשר את־שאול ואת־יונתן
כב נמצא להם: ויצא מצב פלשתים אל־מעבר מכמש:

ד ויהי היום ויאמר יונתן בן־שאול אל־הנער נשא כליו לכה
ונעברה אל־מצב פלשתים אשר מעבר הזה ואל־אביו לא
ב הגיד: ושאול ישב בקצה הגבעה תחת הרמון אשר ביגרון
והעם אשר עמו כשש־מאות איש: ואחיה בן־אחיטוב אחי
אי־כבוד בן־פינחס בן־עלי כהן יהוה בשלו נשא אפוד ולא ידע
ג העם כי הלך יונתן: ובין המעברות אשר בקש יונתן לעבר
אל־מצב פלשתים שן־הסלע מזה ושן־הסלע מזה ושם האחד
ה בוצץ: והשן האחד מצפון נכח מכמש והאחד מנגב נכח
ו הגבע: ויאמר יונתן אל־הנער נשא כליו לכה ונעברה אל־
מצב הערלים האלה אולי יעשה יהוה לנו כי אין למושיע
ז ליהוה להושיע ברב או במעט: ויאמר לו נשא כליך עשה כל
ח אשר בלבבך נט לך הנני אתך כלבבך: ויאמר יונתן הן
אנחנו עברים אל־האנשים ונגלינו אליהם: כה יאמרו אלינו
עמדו עד־הגיענו אליכם ועמדנו תחתינו ולא נעלה אליהם:
ט כי אם־כה יאמרו עלינו עלו אלינו ועלינו כי נתנם יהוה
י בידינו והיה לנו האות: וינגלו שניהם אל־מצב פלשתים
ויאמרו פלשתים הנה עברים יצאים מן־החרים אשר
יא התחבאו־שם: ויענו אנשי המצב את־יונתן ואת־נשא כליו
ויאמרו עלו אלינו ונודעה אתכם דבר ויאמר יונתן אל־נשא
יב כליו עלה אחרי כי נתנם יהוה ביד ישראל: ויעל יונתן
בידיו ורגליו ונשא כליו אחריו ויפלו לפני יונתן ונשא כליו
יג ממיתם: והמכה הראשונה אשר הכה יונתן ונשא כליו
יד אחריו כעשרים איש במחצית המתלם בעול שדה: ותהי
מחרדה בכל־המחנה בשדה ובכל־העם המצב והמשחיתים
גם־המה רגזו והארץ נמוגה ותהי לחרדת אלהים: {ש}
טו ויראו צפי שאול בגבעת בנימן והנה ההמון נמוג הלוך
טז והלוך: ויאמר שאול אל־העם אשר עמו פקדו נא וראו מי
הלך מעלינו ויפקדו והנה אין יונתן ונשא כליו אין שם:
יז ויאמר שאול אל־אחיה הגישה ארון האלהים כי־הוא נשא
יח ארון האלהים ביום ההוא ובני ישראל: ויהי עד־דבר שאול
אל־הכהן והלוך ההמון אשר במחנה פלשתים ויתאמץ הלוך
יט והלוך ויאסף שאול והעם אשר עמו ויבאו עד־המלחמה
והנה היתה חרב איש ברעהו מהומה גדולה מאד: והעברים
אשר היו לפלשתים מתמול שלשום ואשר עלו במחנה
סביב גם־המה ויסבו גם־הם להיות עם־ישראל אשר עם־
כא שאול ויונתן: וכל־איש ישראל אשר התחבאו בהר אפרים
וישמעו כי נסו פלשתים וידבקו גם־המה אחריהם במלחמה:
כב ויושיע יהוה ביום ההוא את־ישראל והמלחמה עברה את־
כג בית־און: ואיש ישראל נגשים ביום ההוא ושאול האלה
לחם את־העם ויאלה שאול את־העם לאמר ארור האיש אשר
יאכל לחם עד־הערב ונקמתי מאיבי ולא טעמו כל־העם
כד לחם: וכל־העם באו ביער ודבש על־פני השדה: ויבאו
העם אל־היער והנה נטף דבש ואין משיג ידו אל־פיו כי
כו יראים העם את־האלה: {ש} ויבאו העם היערה והנה
כז נחלת דבש נוטף ואין שב ידו אל־פיו כי יראים העם את־
כח האלה: ויען יונתן את־אביו ויאמר עכר עכר את־הארץ ראו
נא עיני כי־האיר מעט עיני בטעמי מעט הדבש הזה:
כט אף כי אכל אכלו העם היום משללת אויביהם אשר מצאו
ל כי עתה לא־רבתה המכה בפלשתים: ויכו ביום ההוא
לא בפלשתים ממכמש עד־אילון ויעף העם מאד אחרי השלל
לב ויקח העם צאן ובקר ועגלי בקר וישחטו ארצה ויאכל העם
לג על־הדם: ויגידו לשאול לאמר הנה העם חטאים ליהוה
לאכל על־הדם ויאמר בגדתם הגלו אלי היום אבן גדולה:
לד ויאמר שאול פוצו בעם ואמרתם אלהם הגישו אלי איש
שורו ואיש שיו והשחטתם בזה ואכלתם ולא תחטאו ליהוה
לאכל את־הדם ויגישו כל־העם איש שורו בידו הלילה
לה וישחטו שם: ויבן שאול מזבח ליהוה אתו החל לבנות
לו מזבח ליהוה: {ש} ויאמר שאול נרדה אחרי פלשתים
לילה ונבזם עד־אור הבקר ונשלה בם עד כל־נקם ויאמרו
כל־טוב בעיניך עשה ויאמר הכהן נגשה הלם אל־האלהים:
לז וישאל שאול באלהים הארד אחרי פלשתים התתנם ביד־
לח ישראל ולא ענהו ביום ההוא: ויאמר שאול גשו הלם כל־
פנות העם וידעו ובראו בחטאת הזאת היום כי חי־יהוה
לט המושיע את־ישראל כי אם־ביונתן בני בן־הוא ימות ולא
מ ענהו איש מכל־העם: ויאמר אל־כל־ישראל אתם תהיו
לעבר ואני ויונתן בני נהיה לעבר ויאמר העם אל־שאול
מא הטוב בעיניך עשה: ויאמר שאול אל־יהוה אלהי ישראל
למה לא־ענית את־עבדך היום אם־בי או־ביונתן בני יהוה
מב אלהי ישראל הבה תומים ואל־תתן את־עמך ישראל הבה
מג ותן תמים ויתפש יונתן ושאול ויצא העם: ויאמר שאול
הפילו בינו ובין יונתן בני והלכד יונתן: ויאמר שאול אל־
יונתן הגידה לי מה עשית ויגד לו יונתן ויאמר טעם טעמתי
מד בקצה המטה אשר בידי מעט דבש הנני אמות: ויאמר שאול
כה יעשה אלהים וכה יוסף כי מות תמות יונתן: ויאמר העם
אל־שאול הלמות יונתן אשר עשה הישועה הגדולה הזאת
בישראל חלילה חי־יהוה אם־יפל משערת ראשו ארצה כי
מה עם־אלהים עשה היום הזה חלילה ויפדו העם את־יונתן
מו ולא מת: ויעל שאול מאחרי פלשתים והפלשתים הלכו
מז למקומם: {ש} ושאול לכד המלוכה על־ישראל וילחם
סביב בכל־איביו במואב ובבני עמון ובאדום ובמלכי צובה
מח ובפלשתים ובכל אשר יפנה ירשיע: ויעש חיל ויך את־
עמלק ויצל את־ישראל מיד שסיהם: {ש} ויהי בני שאול
יונתן וישוי ומלכישוע ושמות שתי בנותיו שם הבכירה
נו מרב ושם הקטנה מיכל: ושם אשת שאול אחינעם בת־
אחימעץ ושם שר־צבאו אבנר בן־נר דוד שאול: וקיש אבי
שאול ונר אבי אבנר בן־אביאיל: ותהי המלחמה חזקה על
פלשתים כל ימי שאול וראה שאול כל־איש גבור וכל־בן־
חיל ואספהו אליו: {ש} ויאמר שמואל אל־שאול אתי
שלחני יהוה למשחך למלך על־עמו על־ישראל ועתה שמע
ב לקול דברי יהוה: כה אמר יהוה צבאות פקדתי את אשר
עשה עמלק לישראל אשר־שם לו בדרך בעלתו ממצרים:
ג עתה לך והכית את־עמלק והחרמתם את־כל־אשר־לו ולא
תחמל עליו והמתה מאיש עד־אשה מעולל ועד־יונק משור
ד ועד־שה מגמל ועד־חמור: וישמע שאול את־העם ויפקדם
ה בטלאים מאתים אלף רגלי ועשרת אלפי איש את־איש
ו יהודה: ויבא שאול עד־עיר עמלק ויאר בנחל: ויאמר שאול
אל־הקני לכו סורו רדו מתוך עמלקי פן־אספך עמו ואתה
עשית חסד עם־כל־בני ישראל במעלתם ממצרים ויסר הקני
ז מתוך עמלק: ויך שאול את־עמלק מחוילה בואך שור אשר
ח על־פני מצרים: ויתפש את־אגג מלך עמלק חי והחרם כל־
ט העם לפי־חרב: וחמל שאול והעם על־אגג ועל־מיטב הצאן
והבקר והמשנים והכרים וכל־הטוב ולא אבו החרימם וכל־
י המלאכה נמרץ ונשא אותו החרימו: {ש} ויהי דבר־יהוה
יא אל־שמואל לאמר: נחמתי כי המלכתי את־שאול למלך כי
שב מאחרי ואת־דברי לא הקים ויחר לשמואל ויזעק אל־
יב יהוה כל־הלילה: וישכם שמואל לקראת שאול בבקר ויגד
לשמואל לאמר בא שאול הכרמלה והנה מציב לו יד ויסב
יג ויעבר וירד הגלגלה: ויבא שמואל אל־שאול ויאמר לו שאול
יד ברוך אתה ליהוה הקימתי את־דבר יהוה: ויאמר שמואל
ומה קול־הצאן הזה באזני ובקול הבקר אשר אנכי שמע:
טו ויאמר שאול מעמלקי הביאום כי חמל העם על־מיטב הצאן
והבקר למען זבח ליהוה אלהיך ואת־היתר החרמנו:
טז ויאמר שמואל אל־שאול הרף ואגידה לי את אשר דבר יהוה
יז אלי הלילה ויאמר לו דבר: ויאמר שמואל הלוא אם־קטן
אתה בעיניך לראש שבטי ישראל ויקבאך יהוה למלך על־
יח ישראל: וישלחך יהוה בדרך ויאמר לך לך והחרמת את־
חטאים עמלק ונלחמת בו עד כלותם אותם: ולמה לא־
שמעת בקול יהוה ותעט אל־השלל ותעש הרע בעיני יהוה:
כ ויאמר שאול אל־שמואל כי שמעתי בקול יהוה וארך בדרך
אשר שלחני יהוה ואבא את־אגג מלך עמלק והחרמתי את־
כא עמלק: ויקח העם מן־השלל צאן ובקר ראשית החרם לזבח
כב ליהוה אלהיך בגלגל: ויאמר שמואל החפץ ליהוה בעלות
וזבחים כשמע בקול יהוה הנה שמוע מזבח טוב להקשיב
כג מחלב אילים: כי חטאת קסם מרי ואון ותרפים הפץ יען
מאסת את־דבר יהוה וימאסך מנלך: {ש} ויאמר שמואל
אל־שאול קרעה יהוה את־ממלכות ישראל מעליך היום
כט ונתנה לרעך הטוב ממך: וגם נצח ישראל לא ישקר ולא
ל ינחם כי לא אדם הוא להנחם: ויאמר חטאתי עתה כבדני
נא נגד זקני עמי ונגד ישראל ושובה עם־שאול ואשתחוה
לא ליהוה אלהיך: וישב שמואל אחרי שאול וישתחו שאול
לב ליהוה: {ש} ויאמר שמואל הגישו אלי את־אגג מלך
עמלק ויאמר אגג מעדנת כי־סר מר המות: ויאמר שמואל
כמשכלת נשים בנתה חרבך כן תשכל מנשים אמך ויפלח
שמואל את־אגג לפני יהוה בגלגל: {ש} וילך שמואל
הרמתה ושאול עלה ביתו גבעת שאול: ולא־יסף שמואל
לראות את־שאול עד־יום מותו כי התאבל שמואל על־שאול
ויהוה נחם להמליך את־שאול על־ישראל:

ויהי מלאכי יהוה

ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב
ואון בן פלת בני ראובן: ויקמו לפני משה ואנשים מבני
ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי שם:
ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אלהם רב לכם כי כל
העדה כלם קדושים ובתוכם יהוה ומדוע תתנשאו על קהל
יהוה: וישמע משה ויפל על פניו: וידבר אל קרח ואל כל
עדתו לאמר בקר וידע יהוה את אשר לו ואת הקדוש והקריב
אליו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו: זאת עשו קחו לכם
מחתות קרח וכל עדתו: ותנו בהן אש ושימו עליהן קטרת
לפני יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא הקדוש
רב לכם בני לוי: ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי:
המעט מכם כי הבדיל אלהי ישראל אתכם מעדת ישראל
להקריב אתכם אליו לעבד את עבדת משכן יהוה ולעמד
לפני העדה לשרתם: ויקרב אתך ואת כל אחיך בני לוי אתך
ובקשתם גם כהנה: לכן אתה וכל עדתך הנעדים על יהוה
ואהרן מה הוא כי תלונו עליו: וישלח משה לקרא לדתן
ולאבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה: המעט כי העליתנו
מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כי תשתרר עלינו
גם השתרר: אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו
ותתן לנו נחלת שדה וכרם העיני האנשים ההם תנקר לא
נעלה: ויחר למשה מאד ויאמר אל יהוה אל תפן אל
מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעתי את אחד
מהם: ויאמר

משה בזאת תדעון כי יהוה שלחני לעשות את כל המעשים
האלה כי לא מלבי: אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת
כל האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: ואם בריאה יברא
יהוה ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר
להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה
את יהוה: ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע
האדמה אשר תחתיהם: ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם
ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש: וירדו
הם וכל אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו
מתוך הקהל: וכל ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי
אמרו פן תבלענו הארץ: ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את
החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: {ש} וידבר
יהוה אל משה לאמר: אמר אל אלעזר בן אהרן הכהן ורם
את המחתת מבין השרפה ואת האש זרה הלאה כי קדשו:
את מחתות החטאים האלה בנפשתם ועשו אתם רקעי
פחים צפוי למזבח כי הקריבם לפני יהוה ויקדשו ויהיו לאות
לבני ישראל: ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר
הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבח: זכרון לבני ישראל
למען אשר לא יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן הוא
להקטיר קטרת ל